

Κυριακή 9η Ἰουνίου 2024

Τοῦ Τυφλοῦ.

(Ἰω. 9, 1 – 38).

«*φῶς εἶμι τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 9, 5).

Μέσα στήν ὁμορφη καί ἀναστάσιμη διαδρομή πρὸς τήν Πεντηκοστή βλέπουμε σήμερα τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ νά ἀποκαλύπτεται ὡς δημιουργός καί συντηρητής τοῦ κόσμου. Κατά τή διαδρομή Του ἀνάμεσα στήν πολύπαθη ἀνθρωπότητα συναντάει ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλό. Πλάθει τούς ὀφθαλμούς πού ἔλειπαν, ὅπως ἔπλασε τόν Ἀδάμ, παίρνοντας χῶμα ἀπό τή γῆ, καί τούς τοποθετεῖ στό σῶμα τοῦ τυφλοῦ χαρίζοντάς του τήν ὄραση. Ἐπειδή, ὅμως, αὐτό τό ἔκανε κατά τήν ἡμέρα τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, σκανδάλισε τούς θρησκόληπτους ὑποκριτές, οἱ ὁποῖοι κίνησαν μία ὀλόκληρη διαδικασία

ἀνακρίσεων, προκειμένου νά προσβάλουν τό μεγαλείο τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ Ἰησοῦς γνωρίζει πῶς ἡ ἀνθρωπότητα βρίσκεται στό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας καί τῆς ἁμαρτίας. Ὁμολογεῖ γιά τόν ἑαυτό Του μέ ἀπόλυτη ἐπίγνωση καί σοβαρότητα: «φῶς εἶμι τοῦ κόσμου». Θέλει νά φωτίσει τόν κόσμο, καθῶς τόν βλέπει νά ταλαιπωρεῖται στά σκοτάδια τῆς ἀποξένωσης ἀπό τόν Θεό. Μέ τό στόμα τοῦ ποιητῆ φωνάζουν οἱ ἄνθρωποι: «φῶς, περισσότερο φῶς», ἀλλά τά κτιστά φῶτα κάθε ἐποχῆς δέν φτάνουν μέχρι τά ἐσώτατα τῆς ψυχῆς. Ἔτσι φαίνεται ὅτι τό σκοτάδι στό τέλος ἐπικρατεῖ καί κυβερνάει.

Ἡ ἀληθινή δύναμη βρίσκεται στό αἰώνιο καί ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός λέγει: «φῶς εἶμι τοῦ κόσμου» πρῶτον, γιά νά δείξει πῶς αὐτό τό φῶς τό βρίσκει κάποιος μέσα ἀπό τήν πίστη. Τό ἀληθινό φῶς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ

πίστη στό πρόσωπό Του. Ξέρει, βεβαίως, πώς τά θαύματα δέν βοηθοῦν στήν καλλιέργεια τῆς πίστεως, διότι ἡ πίστη δέν ξεκινάει ἀπό τίς ἀποδείξεις ἀλλά ἀπό τήν ἀγαθή προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου καί ἀπό τήν ἀγάπη. Ὁ ἄπιστος ἄνθρωπος, ὅσα θαύματα καί ἂν δεῖ, ἄπιστος θά παραμείνει. Ἡ πίστη εἶναι σχέση καί ἐμπιστοσύνη. Οἱ ἄνθρωποι ἔπεσαν στά σκοτάδια τῆς ἀπιστίας, ὅταν ξέπεσαν ἀπό τόν Παράδεισο. Ἔχασαν τήν ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό καί σιγά σιγά Τόν ξέχασαν. Ἐμειναν μόνοι μέ τίς ἁμαρτίες, τά πάθη καί τίς πτώσεις τους. Ἀντικατέστησαν τόν ἀπολεσθέντα ἀληθινό Θεό μέ ψεύτικους θεούς, μέ θρησκείες, μέ ἀπατηλά εἰδωλα, μέ σκοτεινές ἀντιλήψεις, μέ τή μαγεία καί τίς δεισιδαιμονίες. Ἀμέτρητες φιλοσοφίες καί ιδεολογίες ἀναπτύχθηκαν, γιά νά φωτίσουν τίς σκοτισμένες συνειδήσεις, ἀλλά περισσότερο τίς βύθισαν στό σκοτάδι τοῦ ψεύδους. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ ψεύδους καί τῆς πλάνης

εἶναι ἡ καταρράκωσις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ
 ἄνθρωπος, ἐνῶ βρισκόταν στήν ὑψιστή κορυφή
 τῆς κτίσεως καί ἔχαιρε τῆς ἀπόλυτης τιμῆς, δέν
 ἐκτίμησε τή μοναδικότητά του, ἀλλά παρασυνε-
 βλήθηκε μέ τά κτήνη, πού δέν ἔχουν λογική σκέ-
 ψη, καί ὁμοιώθηκε μ' αὐτά. Χωρίς σχέση μέ τόν
 ἀληθινό Θεό θεοποίησε τόν ἑαυτό του.
 Ὑποτάχθηκε στά πάθη, στά ἔνστικτα, στό θέλη-
 μά του καί ἔγινε οἰκτρὸς δοῦλος τῶν ἀληθινῶν ἢ
 ψεύτικων ἀναγκῶν του. Σάν θηρίο
 ἀλληλοσπαράζεται ἀπό τή βία καί τίς συγκρού-
 σεις. Σκοτίστηκε ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά του καί ὡς
 τυφλὸς πέφτει ἀπό παγίδα σέ παγίδα. Ἡ ζωή
 του ἔγινε ἓνα δράμα χωρίς διάλειμμα, μία κό-
 λαση χωρίς παρηγοριά καί φῶς. Σ' αὐτὴ τήν
 ἀπελπιστική κατάστασι ἔρχεται ὁ Χριστὸς ὡς
 ἀληθινὸ καί ἀνέσπερο φῶς. Ἀνατέλλει στόν κό-
 σμο καί στίς ἀνθρώπινες ψυχές ὁ λαμπερὸς
 Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καί φέρνει τήν ἰσορροπία
 στά τραγικά καί πονεμένα παιδιὰ Του.

Δεύτερον, ὁ Ἰησοῦς λέγει: «φῶς εἶμι τοῦ κόσμου», γιά νά δείξει πῶς τό φῶς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἔρχεται νά φωτίσει τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν ἀγάπη, ἀφοῦ μόνον ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ ἀσφαλής δρόμος τῆς θεογνωσίας. Τό πρῶτο ἀγαθό πού ἔχασε ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δοκίμασε τήν ἁμαρτία, ἦταν ἡ ἀγάπη. Χωρίς ἀγάπη ἡ ζωή ἔγινε σκληρή καί ἀπάνθρωπη. Ἡ ἀγάπη ἔγινε τό ζητούμενο καί ποθούμενο, ἀλλά ποτέ τό βιούμενο. Ἔμεινε ὡς ἀνάγκη καί πόθος, ἀλλά μολύνθηκε ἀπό τό μικρόβιο τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἔτσι ἡ ἀγάπη ἔπαψε νά εἶναι ἄδολη προσφορά. Κακοφόρμισε ὡς ἀχόρταγη ἐπιθυμία καί πεισματική διεκδίκηση. Στό ὄνομά της οἱ ἄνθρωποι κάνουν τά μεγαλύτερα λάθη καί καμαρώνουν γιά αὐτά, διότι, ὅπως λένε, ὅ,τι κάνουν τό κάνουν ἀπό ἀγάπη. Ἔτσι ἡ ἀγάπη ἀπό φῶς γίνεται σκοτάδι. Ἀπό χαρά γίνεται βασανιστήριο. Ἀπό πορεία καί συνάντηση γίνεται στάση καί ἀπομόνωση. Ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι ἀλλά μόνον

τόν ἑαυτό τους. Ἀγαποῦν καί τόν διπλανό τους, ἀλλά μόνον ὅταν τούς εἶναι χρήσιμος. Δέν ἀγαποῦν πλέον γιά νά προσφέρουν. Ἀγαποῦν μόνο γιά νά εἰσπράξουν. Νά εἰσπράξουν περισσότερη ἀγάπη ἀπό αὐτή πού χαρίζουν οἱ ἴδιοι. Μέσα σ' αὐτό τό πυκνό σκοτάδι τῆς κάλπικης ἀγάπης πνίγονται καί ἀπελπίζονται. Ζητοῦν τήν ἀγνή καί καθαρή ἀγάπη, τήν ἄδολη καί ἀτόφια. Αὐτή τήν ποιότητα τῆς ἀγάπης δέν γίνεται νά τή βροῦν κάπου ἄλλοῦ πέρα ἀπό τόν Χριστό. Ὁ Κύριος δείχνει τήν ἀληθινή ποιότητα τῆς ἀγάπης μέ τή θυσία τοῦ Σταυροῦ καί μέ τή νίκη τῆς Ἀνάστασης. Ἐκεῖνος ἀπό ἀγάπη ματώνει γιά τούς ἀνθρώπους πάνω στόν Σταυρό καί νικάει τόν θάνατο κατεβαίνοντας στόν Ἄδη. Στέκεται παράδειγμα ἀληθινῆς ἀγάπης. Ὁ Χριστός γίνεται φῶς γιά ὅλους ἐμᾶς, καθώς μᾶς φωτίζει μέ τόν τρόπο τῆς ἀγάπης Του. Ἡ ἀγάπη Του γίνεται ἕνας προβολέας πού φωτίζει τά σκοτάδια τῆς ψυχῆς καί ξεκαθαρίζει τίς προθέσεις. Γίνεται

Ένας φωτεινός καθρέπτης, πάνω στον οποίο αντικατοπτρίζονται οί σκοτεινές μας ενέργειες και σκέψεις, γιά νά φανοῦν τά λάθη μας. Ἔτσι μέ πρότυπο τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γινόμαστε τά φῶτα καί οί ὁδοδείκτες τῶν ἀνθρώπων.

Τέλος, ὁ Χριστός λέγει ὅτι: «φῶς εἶμι τοῦ κόσμου», διότι εἶναι αὐτός πού κάτω ἀπό τή δική Του ἀκτινοβολία διορθώνει ὅλα τά λάθη, θεραπεύει ὅλα τά τραύματα, καταξιώνει τόν εὐτελισμένο ἄνθρωπο. Τό φῶς τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ὁδηγεῖ τόν ἁμαρτωλό καί σκοτισμένο ἄνθρωπο στή μετάνοια. Ἡ μετάνοια γίνεται ὁ ἥλιος τῆς καθημερινότητας. Γίνεται ὁ δρόμος πρὸς τήν ἐπανεύρεση τῆς χαμένης τιμῆς. Γίνεται τό φῶς μέ τό ὅποιο ἀποκαθίσταται ἡ ἀμαυρωμένη εἰκόνα. Ἡ μετάνοια φωτίζεται ἀπό τόν Χριστό, ὁδηγεῖ στον Χριστό, ἐνώνει τούς ἀνθρώπους μεταξύ τους καί ὅλους μαζί μέ τόν Κύριο. Μέ τό φῶς τῆς μετάνοιας ὁ κατακομμα-

τιασμένος άνθρωπος ξανακολλάει τά θραύσματά του καί αποκαθίσταται στήν πρώτη άκεραιότητα, ἔτσι ὅπως βγήκε από τά χέρια τοῦ Πλάστη του. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ τελευταία ἐλπίδα τῶν ἀνθρώπων, καθώς μέ τήν ἀμετανοησία τους βυθίστηκαν στόν σκοτεινό λαβύρινθο τῆς ἀνεπάρκειας.

«Φῶς εἶμι τοῦ κόσμου» μᾶς λέγει σήμερα ὁ Ἰησοῦς. Ἄς ἀφήσουμε τό αἶδιο φῶς Του νά καταυγάσει τήν ὑπαρξή μας. Ἄς ἀγκαλιάσουμε τίς γλυκύτερες ἀκτίνες τῆς παρουσίας Του μέ τήν πίστη, τήν ἀγάπη καί τή μετάνοια. Τότε θά γίνουμε κι ἐμεῖς φῶτα. Θά γίνουμε οἱ λαμπάδες τοῦ κόσμου. Τά μικρά ἀστέρια, φωτισμένα από τό περίλαμπρο καί ἀκατάβλητο φῶς τῆς Τρισήλιας Θεότητας. Ἀμήν.